

“De ervaring helpt”

De vergrijzing (deel 6): Wietse Oldenburger, 73 jaar, denkt nog niet aan stoppen

Nederland vergrijst, maar vergrijst de cumelasector ook? En hoe gaan bedrijven en werknemers daarmee om? Zeker als ze straks langer moeten doorwerken. Daar gaat deze serie over: De vergrijzing. In deze zesde aflevering een portret van Wietse Oldenburger, bijna 73 jaar en werkzaam als chauffeur bij Bos Agra-Service in het Groningse Bedum. Nog steeds maakt hij lange dagen op zijn Volvo.

Rond half tien 's ochtends meldt Wietse Oldenburger zich voor de tweede keer die dag bij de portier van de Avebe-fabriek in het Drentse Gasselternijveen. Hij komt zijn tweede lading protamylasse halen. Hij is wat later dan de planning aangeeft. Er was een probleempje met de sproeimachine en hij kon de machinist - die tevens zijn zoon is - daar niet zo op de akker laten staan, dus heeft hij even geholpen. Als oud-monteur komt zijn kennis nogal eens van pas.

Vanmorgen is hij om vijf uur uit Bedum vertrokken. Eerder dan zes uur zal hij deze avond niet thuis zijn. Na deze tweede lading staat er nog een derde op de planning. “Tijdens de campagne in het voorjaar en de herfst maak ik lange dagen. Zeker nu het mooi weer is, gaat het werk zes dagen in de week door”, vertelt hij. Sinds hij in 1998 de Volvo kreeg, heeft hij 900.000 kilometer op de teller weten te zetten.

Dat hij bijna 73 is, zou je niet zeggen. Behendig bevestigt hij de slang aan zijn tank en zet de kraan open. “Het lijkt lichamelijk zwaar werk, maar je moet gewoon even weten hoe het moet. De ervaring helpt”, legt hij uit. Op de teller houdt hij bij of de tank al bijna vol is. “Vroeger was dat nattevingerwerk. We maten toen met een stok. Nu mogen de vrachtwagens niet zwaarder dan 52,5 ton van het terrein af”, aldus Oldenburger. Bij de weegbrug blijkt de combinatie 44,5 ton te wegen. Hij ondertekent het formulier en stapt weer in de cabine. “Al dat papierwerk. Zo’n stapel en ik gebruik het niet eens.”

Fulltime chauffeur

Oldenburger is op 21 september 1981 bij Bos Agra komen werken. Voorheen had hij tien jaar bij een bouwbedrijf gewerkt als chauffeur. Toen kon hij bij Bos aan de slag. “Ik kreeg een proeftijd van drie maanden, maar nu zit ik er alweer dertig jaar”, zegt hij. Het bevalt hem prima. “Ik heb in de tussentijd op alle machines gezeten, maar ben sinds 1987 officieel fulltime chauffeur.”

Ook al is hij de pensioengerechtigde leeftijd allang gepasseerd, nog steeds werkt hij fulltime. “We hebben het wel eens gehad over de mogelijkheid om het rustiger aan te doen, maar dat hoeft van mij niet. Ik heb heel mijn leven al gewerkt, van jongs af aan bij mijn ouders op de tuin, dus ik ben niet anders gewend. De vrijheid van het werk spreekt me aan. Ik zit niet tussen vier muren, kom op heel verschillende plekken, mag alles zelf regelen en zelf invulling geven aan mijn werk. Zolang ze me mijn gang laten gaan, vind ik het goed.”

Gebruik maken van een seniorenregeling vindt hij dan ook onzin. “Een dag in de week minder werken, kan niet met dit werk. De campagne gaat door. Daarbij is het lichamelijk niet heel zwaar, dus

zolang ik fysiek geen klachten heb, is dit werk prima vol te houden. Ik moet ook regelmatig wachten bij een akker. Dan lees ik wel eens wat of doe even mijn ogen dicht."

Van half mei tot half augustus is het rustig met het werk. Drie dagen in de week doet Oldenburger dan onderhoud aan de trailer om die klaar te maken voor het nieuwe seizoen. Of hij zoekt een ander baantje. "Enkele jaren geleden, toen ik al met pensioen was, heb ik in die periode wel eens voor een ander bedrijf gewerkt. Ik deed 's nachts het koeltransport van melk van de fabriek naar distributiecentra. Dat was erg leuk om te doen, want je ziet weer eens wat anders."

Opnieuw VCA

Na een hobbelig ritje is hij aangekomen nabij het Duitse Sustrum, waar de machinist op een nieuwe lading kali staat te wachten. "Het is maar goed dat je een luchtgeveerde stoel hebt, hè? Hier in Duitsland doen ze niet veel aan het verbeteren van de wegen. Daarom heb ik ook om een luchtgeveerde stoel gevraagd. Ik neem vaak machinisten mee naar huis als de machine op het land kan blijven staan. Ik wil ook hun rug sparen."

Veiligheid en arbo zijn belangrijke onderwerpen in zijn werk. Vorig jaar heeft hij dan ook zijn VCA voor leidinggevende opnieuw gehaald. "Ze vroegen of ik dat nog wilde op mijn leeftijd. Zo'n certificaat is tien jaar geldig. Natuurlijk wil ik dat. Ik wil nog wel even door. Zolang ik nog niet met tegenzin op die vrachtwagen stap, heb ik er nog lol aan."

Hij springt uit de cabine en heeft ondertussen zijn laarzen aange trokken. "Die kali is net zoute drop. Als dat op je schoenen komt, vreet dat een heel stuk weg. Laarzen zijn daarom veiliger."

Gehoorbeschermers liggen er ook niet voor niets in zijn cabine. "Als je aan de zijkant van die machine staat, sta je elke keer enorm in de herrie", vertelt hij. Toch heeft een kno-arts hem laatst een gehoorapparaat aangeraden. "Vroeger thuis op de trekker gebruikten we helemaal geen oordoppen. Ook heb ik vroeger met zo'n Amerikaanse vierwieler gereden. Daar zat geen geluidsdemper op, dus dat ik nu wat minder hoor, is logisch", aldus Oldenburger. Toch wil hij het gehoorapparaat nog niet gebruiken. "Ik hoor daardoor alles. Ik verga van de herrie."

Nadat hij zijn 28,5 ton kali bij drie verschillende akkers heeft gelost, rijdt hij weer terug naar de fabriek. Hij kijkt op zijn horloge en dan op de planning. "Hmm, half twee. Het kan vanavond wel eens een latertje worden."

Tekst & foto's: **Marjolein van Woerkom**

"Arbowetgeving wordt automatisme"

Zoals in de vorige aflevering van deze serie al is geconcludeerd, zijn arbeidsverlichtende omstandigheden er niet alleen voor oudere werknemers. Ouderenbeleid begint namelijk al bij de start van een werkend leven. Gezond oud worden is ook het uitgangspunt bij Bos Agra Service in Bedum. "Alle vaste werknemers hebben sowieso een VOL-VCA-diploma", vertelt Anneke Waalkens, VGM-coördinator bij het bedrijf. "Op die manier heb je de arbowetgeving al goed ondervangen. Daarnaast stellen we persoonlijke beschermingsmiddelen ter beschikking. Werknemers en ook zzp'ers met wie we regelmatig werken, kunnen kiezen voor oordoppen of otoplastieken. Als ze nieuwe werkschoenen nodig hebben, wordt dat door ons vergoed."

Ze merkt dat de aandacht voor arbowetgeving stijgt. "Je leest er steeds meer over in de bladen en ook bij ons wordt het steeds meer een automatisme. Als een ladder niet meer helemaal recht is, kopen we een nieuwe. Vroeger zouden we gezegd hebben: het kan nog wel even."

Om de medewerkers te doordringen van het nut van arbovoorzieningen en ze ermee laten werken, stuurt ze regelmatig toolboxberichten en het bedrijf houdt eens per jaar een arbobijeenkomst. Zowel vaste krachten als zzp'ers worden hiervoor uitgenodigd. Afgelopen jaar stond de brandblusser op het programma. Medewerkers mochten er ook zelf mee blussen. "Op die manier breng je het nut ervan onder de aandacht. Dat werkt. Ook houden we steekproefsgewijs werkplekinspecties om te zien of het allemaal nog aan de arbovoorwaarden voldoet. Gezond oud worden is ook ons doel."

In het voorjaar verzorgt Oldenburger de aanvoer van Kali vanaf de fabriek.

Hoewel Wietse Oldenburger al bijna 73 jaar is, is hij deze ochtend om 5 uur vertrokken